

които се харчатъ пари, полага се толкова трудъ и се понасятъ мъки, както видѣхме, мъки отъ беднитѣ „ученици“, които обучаваха, за да могатъ въ бѣдѣ да станатъ и тѣ събирачи на сѣщитѣ миди.

Търговцитѣ почватъ да разтварятъ мидитѣ и да търсятъ въ тѣхъ бѣли блестящи зрънца. Ако щастieto е на тѣхна страна, тѣ ще се радватъ на нѣколко само, защото у повечето събрани миди не се срѣщатъ такива, или пъкъ тѣ ще бждатъ много дребни и не задоволяватъ търговцитѣ.

Тия зърна се наричатъ бисери или маргаритѣ и сж отъ най-скжпитѣ накити на богатитѣ хора.

Какво представятъ бисеритѣ и защо се срѣщатъ въ тази мида, която нарекохме бисероноска?

Още въ старо време бисерътъ се е ценилъ наравно съ златото, но не знаели сжщността на неговото образуване въ черупкитѣ на мидата бисероноска. Дълго време вѣрвали, че бисернитѣ зърна не сж нищо друго, освенъ „сълзитѣ на божеството“ и затова тѣ иматъ неземна красота. Сълзитѣ на божеството капятъ отъ небето въ видъ на росни капки. Тѣхъ ги виждаме върху сушата, а сжщо капятъ и въ морето, но никога не стигатъ до дъното му. За това бисероносцитѣ излизатъ на повърхността на морето, разтварятъ черупкитѣ си и въ тѣхъ попадатъ росни капки, т. е. сълзитѣ на божеството. Капкитѣ изстиватъ, втвърдяватъ се и се превръщатъ въ красиви зърна.

Споредъ това предание може да се случи и следното: когато бисероносцитѣ събиратъ сълзитѣ, небето потъмнява, мълнии се спусчатъ върху него и силни гърмотевици се разнасятъ. Въ този мигъ смъртенъ страхъ обхваща бисероносцитѣ. Този страхъ се предава и на сълзитѣ. Мидитѣ бързо се спусчатъ къмъ дъното. Въ този случай бисеритѣ оставатъ дребни и често пжти обезобразени. Преданието нарича бисеритѣ „божи сълзи“, но колко по̀ подхожда, ако ги наречемъ „детски сълзи“,